

Ὁρθόδοξες Μοναχικὲς Ἐμπειρίες

■ Γέροντας-Υποτακτικὸς

Τὰ πονηρὰ πνεύματα μισοῦν τὴν σχέσι ὑπακοῆς*

Ἡ δύναμις τῆς εὐχῆς τοῦ Γέροντος

Ὁ Γέρον Γεώργιος († 1886), ὁ γνωστὸς Χατζη-Γεώργης, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1809 στὸ χωριὸ Κερμιλ τῆς Καισαρείας, τῆς Μητροπόλεως Καππαδοκίας.

Οἱ γονεῖς του ὠνομάζοντο Ἰορδάνης καὶ Μαρία καὶ τὸ ἰδικὸ του βαπτιστικὸ ὄνομα ἦταν Γαβριήλ.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτό, Χατζη-Γεώργιος, μετὰ ἀπὸ προσκύνησι στοὺς Ἁγίους Τόπους.

[Οἱ Προσκυνητὲς τῶν Ἁγίων Τόπων παλαιότερα ὠνομάζοντο Χατζῆδες καὶ στὸ ὄνομά τους προσετίθετο τὸ πρόθημα Χατζη- • Χατζῆς - *haci* (τουρκ., ἀραβ. προελεύσεως).]

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ θανάτου του ἦταν ἐξασθενημένος καὶ κοινώνησε τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Τὴν ἐπομένη, στὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1886, κοινώνησε πάλι.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ παρεκάλεσε ὅλους τοὺς παρόντας μαθητὰς γιὰ συγχώρησι καὶ εὐλογία, ὁ Χατζη-Γεώργης παρέδωσε ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο.

* * *

Κάποια φορὰ ὁ διάβολος, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν Χατζη-Γεώργη καὶ ἐξαναγκαζόμενος ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ, εἶπε μὲ λύπη σ' ἓναν ἄνθρωπο μία ἀλήθεια· ὅτι

για τίποτε δὲν προσπαθεῖ τόσο, ὅσο για
νὰ καταστρέψῃ τὴν σχέσι ὑπακοῆς.

Ὅταν ὁ Χατζη-Γεώργης ἔγινε Πνευματικὸς Ὁδηγός, εἶδε τὸ ἐξῆς ὄραμα:
Ὅσοι Μοναχοὶ ἦσαν στὴν ὑπακοή, δίπλα στὸ αὐτί τους εἶχαν Ἄγγελο, πού
τοὺς συμβούλευε κάθε τι ὠφέλιμο καὶ τοὺς παρακινουῦσε καὶ
τοὺς ἐνίσχυε στὴν προσευχή. **Τοὺς ἀνυπάκουους, αἰχμαλω-**
τίζοντας ὁ διάβολος τὶς σκέψεις τους, τοὺς ἐδίδασκε ὅλα τὰ
ἀντίθετα.

* * *

Μία ἄλλη φορά, κατὰ σατανικὸ πειρασμό, ὁ Χατζη-Γεώργης
ἔφυγε ἀπὸ τὸν Γέροντά του καὶ οἱ δαίμονες τὸν ἐπαι-
νοῦσαν.

Παρουσιάσθηκαν μάλιστα μὲ τὴν μορφὴ ἀγγέλων πού ἀνε-
βοκατέβαιναν στὸν οὐρανὸ καὶ τὸν προέτρεπαν νὰ τοὺς προσ-
κυνήσῃ, ὑποσχόμενοι ὅτι θὰ τοῦ δώσουν τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος.

Ἐκεῖνος ὅμως, παρετήρησε στὶς κινήσεις τους ἐκνευρισμὸ
καὶ ἀταξία, ὅποτε ἐπικαλέσθηκε τὶς εὐχὲς τοῦ Γέροντός
του, καὶ ἀμέσως ὅλοι ἐξαφανίσθηκαν.

* * *

Μία φορά πολεμήθηκε ἀπὸ φοβερὸ σαρκικὸ πάθος καὶ για
νὰ τὸ νικήσῃ ἄρχισε νὰ νηστεύῃ· δὲν ἔφαγε οὔτε ἤπιε δώδεκα
ἡμέρες· ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ πόλεμος συνεχιζόταν, ἀπεφάσισε νὰ
παρατείνῃ τὴν νηστεία σαράντα ἡμέρες, καὶ τότε ἀκούσθηκε
φωνή:

**«Καὶ ἂν νηστέψῃς δύο φορές ἀπὸ σαράντα ἡμέρες, ὁ
ἀγώνας δὲν θὰ σταματήσῃ, ἂν δὲν ἠσυχάσῃς!...».**

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε κάποια φιλονεικία μὲ τὸν Γέροντα.

Τὸν ἐπισκέφθηκε λοιπόν, τοῦ ἔβαλε μετάνοιες καὶ εἶπε:

- Συγχώρησέ με, Γέροντα!

**• Αὐτὸς τὸν εὐλόγησε βάζοντας τὸ χέρι στὸ κεφάλι του,
καὶ ὁ πειρασμὸς ἔφυγε σὰν νὰ τὸν πῆρε μὲ τὸ χέρι.**

□

(*) Ἱερομονάχου Ἀντωνίου, Βίοι Ἀθωνιτῶν τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, τόμος Β',
ἔκδοσις Ἱεροῦ Μετοχίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, σελ. 221, Ὁρμύλια
1995. Ἐπιμέλ. ἡμετ.